1893 — 1973
80
років
Служи Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 94. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СВОБОДА, ВІВТОРОК, 22-го ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, MAY 22, 1973 No. 94. VOL. LXXX.

У Клівленді відбулися величаві привітання Їх Блаженства Кир Йосифа

Клівленд, Огайо (смб). Серед кількаденної холодної, дощової погоди, небо нараз випогодилось і промені сонця освітили крила літака, який у вівторок, 15 травня ц. р., о годині 5-ій по полудні приземлювався на летовищі „Гапкінс", з очікуваним у Клівленді гостем — Первоієрархом Української Католицької Помісної Церкви, Їх Блаженством Кир Йосифом.

Біля 2.000 українців Клівленду — як це підтвердили місцеві поліційні власті — окупували летовище. Навколо барвисті вишивки, кольоритні народні одяги й однострої молоді СУМА й Пласту, прапороносні колони і довгі ряди комбатантів українських військових формацій. Під ентузіястичні оклики „Вітаємо Патріярха"! проходить Блаженніший між виструнченими колонами своїх звеличників, що з почуттям небувалої радости й пієтизму прийшли поклонитись своєму духовному Батькові. Дзвінкими голосами рецитує дітвора привітального вірша, вітаючи Найдостойнішого Гостя китицями червоних троянд. Згідно з віковим українським звичаєм, від імени Церковно-Громадського Комітету, привітав Блаженнішого хлібом і сіллю містоголова, д-р Тарас Антонович.

Незвичайно теплий і зворушливий привіт посадника Клівленду Ралфа Перка підхопили згодом клівлендські радіовисильні... „Для багатьох Ви, Ваша Еміненціє є живучим святим". Слідує привіт посадника міста Парми, І. Петрушки. Отець д-р Володимир Пелліх, сеньйор українського духовенства клівлендського Деканату УКЦеркви, привітав Блаженнішого від місцевих церковних властей.

„На цю радісну хвилину чекав я довго. Уже п'ять повних років їду до Клівленду!" — почав своє слово Блаженніший. „Не мав я уяви, що Клівлендська громада така велика. Я зворушений і заскочений вашою непересічно великою кількістю, вашою організованою молоддю, вашою силою" — продовжував він. Грімке многоліття, що ним закінчи-

(Закінчення на стор. 3-ій)

КОРОТКІ ВІСТКИ

Понеділок, 21 травня 1973

КРАЙОВА ЛІГА МІСТ І КОНФЕРЕНЦІЯ ПОСАДНИКІВ ЗСА виготовили рапорт про потребу реформи так званого „Джі-Ай Билл оф Райтс", який від кінця Другої війни допомагає ветеранам здобути освіту. 30-сторінковий рапорт буде переданий през. Ніксонові. У рапорті вимагається, щоб ветерани В'єтнамської війни діставали більшу суму грошей, бо кошти освіти в університетах і технічних школах за останні роки дуже збільшились.

ВЕНЕСУЕЛЬСЬКИЙ ЛІТАК, який був схоплений лівими терористами останньої п'ятниці, повернувся з Куби до Каракасу із 25-ма пасажирами та 5-ма членами залоги. Терористи грозили, що висадять літак в повітря, якщо венесуельський уряд не випустить із в'язниць 79 „політичних в'язнів". Коли Уряд відмовився переговорювати в цій справі, то терористи постановили летіти до Гавани, де вони одержали право політичного азилю.

ІЗ КИЙП КЕННЕДІ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що нутро космічної ляборатореї „Скайлеб" було очищене від трійливих газів, які витворилися внаслідок високої температури на цій ляборатореї. Сподіваються, що коли перша залога астронавтів вилетить до „Скайлеб"-у в п'ятницю, 25-го травня, та накриє ляборатореї термічним „покривалом", то проблема з перегріванням буде розв'язана.

У НЮ ЙОРКУ в неділю, 20 травня, відзначено 90-ліття відомого мосту „Бруклин Бридж". Посадник Джон Ліндзі був на чолі паради, яка маршувала з Мангеттену до Брукліну, хоч тоді падав досить сильний дощ. В параді брали участь групи співаків, кілька оркестр, зацікавлені прохожі та один верблюд, якого привели з собою музиканти з одної парохіяльної школи. Увечері на Іст Ривер можна було подачити „феєрверки". Бруклин Бридж був офіційно відкритий 24 травня 1883-го року.

БЛИЗЬКО 8,000 ВОЯКІВ, РЕЗЕРВІСТІВ І ВЕТЕРАНІВ МАРШУВАЛО в Ню Йорку в суботу, 19-го травня, з нагоди Дня Збройних Сил. Тисячі глядачів аплодували маршуючих і не було противійськових демонстрацій, як це траплялося під час останніх кількох років. Організатори паради пояснили це закінченням В'єтнамської війни.

БРИТАНІЯ ВИСЛАЛА на сумежні з Ісляндією води, але назовні 12-милевої прибережної смуги, свої воєнні кораблі для охорони британських ловецьких тральників. 40 таких тральників припинили риболовлю і вернулися до британських портів вимагаючи охорони проти ісляндських прибережних канонірок, що острілювали їх. Ісляндія поширила свою прибережну смугу з 12 миль до 50 миль, заборонивши іншим ловити в тій смузі рибу, внаслідку чого прийшло між нею і Британією до „холодної війни". Ісляндія запротестувала проти британської „агресії" проти неї, члена Атлантійського Союзу.

РУМУНСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ НІКОЛЯЙ ЧЕУШЕСКУ ЗАЖАДАВ, щоб держави, які зобов'яжуться зредукувати свої збройні сили в одній країні Середущої Европи, не висилали їх до іншої. Чеушеску — припускають західні коментатори — лякається, що Совєти, зредукувавши свої війська в Польщі, Східній Німеччині й Чехо - Словаччині — вишлють їх до Румунії.

АФРИКАНСЬКА ЗАМБІЯ ПРИЗНАЛА, що це її вояки стріляли до людей по другому боці кордонної з Родезією ріки Замбезі, внаслідку чого згинули дві молоді канадійки - туристки і важко поранено одного молодого туриста - американця. Замбійські власті твердять, що ті прикордонні вояки думали, що це „закордонні шпигуни".

АМЕРИКА ВИШЛЕ ДО ІРАНУ коло 600 своїх військовиків з родинами у зв'язку з американсько - іранським договором про доставу Іранові військових кораблів та іншої важкої зброї на суму кругло 2 більйони дол. Іран став головним оборонцем Перської затоки і, поруч із Савді Арабією, Кувайтом, Лівією і Альжиром є великим продуцентом нафти.

Зізнання МекКорда в справі Вотергейтської афери заторкують Білий Дім

Вашингтон. — Другий день зізнань свідків перед Спеціяльною Сенатською Комісією для справи вотергейтської афери 18 травня кинув додаткове світло на куліси вотергейтської афери. Засуджений за влом до головної квартири Демократичної партії Джеймс МекКорд зізнав про те, що він був переконаний, що вся акція шпигування Демократичної партії була погоджена з тодішнім головним прокуратором Джоном Мічелом та президентом Ніксоном. Джеймс МекКорд також розповів, що колишній службовець Білого Дому, а під теперішню пору службовець Департаменту скарбу Джон Дж. Калфілд декілька разів з ним зустрічався і пропонував помилування від імени Президента у випадку, якщо він погодиться взяти всю вину на себе і не буде давати ніяких свідчень. Згідно з заявою МекКорда, Калфілд мав сказати, що у висліді Вотергейту „загрожений уряд Президента, який не буде могти виконувати своїх функцій, коли справа розкриється і може дійти до упадку уряду". Калфілд мав також сказати, що якщо МекКорд погодиться на таку пропозицію, то на черговій зустрічі він матиме для нього інформацію „від самого Президента". У зустрічі з представниками преси Калфілд підтвердив зізнання МекКорда, коли йдеться про їхні таємні зустрічі на мості над річкою Потомаком, але заявив, що не всі дані МекКорда точні. Калфілд також поінформував, що він готовий з'ясувати всю цю справу перед Сенатською комісією. Він зізнаватиме безпосередньо після МекКорда. Пресовий секретар Президента Рон Зіглер повідомив від імени Президента, що „Президент не приймав у ніякій формі участи, ні не знав нічого про намагання закрити справу і ніколи не уповноважнював нікого пропонувати будь-кому екзекутивне ласкавлення". Р. Зіглер додав, що всі зізнання МекКорда спираються на „поголосках", а не на особистому знанню про справу.

Відбулася конференція СКВОР, присвячена виховним справам

Ню Йорк. — Заходами Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради при СКВУ (СКВОР) тут відбулася в днях 19 і 20 травня наукова конференція для з'ясування основних питань української виховної системи за межами України. В програмі конференції були доповіді спеціялістів у виховній проблематиці та обговорення окремих проблем, що стосуються виховного ідеалу української спільноти в країнах поселення, а також структури виховної системи. Доповіді на тему виховного ідеалу прочитали: д-р Іван Головінський — „Виховний ідеал українців в діяспорі", д-р Всеволод Ісаїв — „Вплив суспільних обставин на формування виховного ідеалу", В рямках другої частини конференції на тему виховної системи доповідали: д-р Теодосій Самотулка про „Основні заложення напрямних української виховної системи" та проф. Мирослав Семчишин про „Проєкт зміни оригінального тексту української виховної системи". У пополудневих годинах 20 травня відбувся семінар, підготований гарвардською групою для студій проблем українського шкільництва у діяспорі з доповіддю М. Вавришина на тему „Застосування сучасних педагогічних здобутків в українському шкільництві". Пороблені підсумки на конференції та семінарі будуть включені у резолюції СКВОР на найближчий Другий Світовий Конґрес Вільних Українців. 19 травня відбулася також нарада Науково-дослідньої комісії СКВОР, яку очолює д-р Іван Головінський, в справі запляновано на квітень 1964 року наукової виховної конференції, що відбудеться в Центрі Українознавчих Студій при Гарвардському університеті з участю українських і чужинних педагогів.

Філядельфійська Союзова Громада закупила власний дім

Філядельфія. — Голова Філядельфійської Округи Відділів УНС оюзу головний радний Степан Гавриш інформує, що в середу 16-го травня ц. р. підписано контракт закупу власного дому для вжитку Округи й інших суспільно, - громадських установ.

Закуплений дім знаходиться при Норд Олд Йорку в українській дільниці, де мають приміщення майже всі діючі установи і організації Філядельфійської Метрополії. Для закуплення того дому створено корпорацію з власним статутом, зареєстрованим в Гаррісбургу, столиці Пенсильвенії. Корпорація називається „Український Народний Союз — Філядельфійська Округа, Інк." До корпорації входять, як відповідальні за неї п'ять членів управи, а саме Степан Гавриш — голова, інж. Іван Скіра — засупник голови, Петро Тарнавський — секретар, Іван Данківський — касир й Іван Одежинський — член корпорації. Щоби здобути фонди на завдаток купна дому та переведення відповідного ремонту канцелярійних приміщень, проголошено продаж уділівшерів в ціні 50.00 дол. за один уділ. Уділ можуть закупити всі Відділи приналежні до Округи по своїй фінансовій спроможності. Відділи, які закупили або закуплять уділи, будуть співвласниками Союзового дому. Коли б зайшла потреба про-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ТУСМ закликає молодь взяти масову участь у маніфестації у Вашингтоні

Ню Йорк. — Осередок Діяльности Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського (ТУСМ) в Ню Йорку звернувся із закликом до своїх членів та українських студентів підтримати ініціятиву УККА в справі відзначування у Вашингтоні 40-ліття зорганізованого в Україні штучного голоду, що відбудеться у пополудневих годинах 26 травня. Члени нюйоркського Осередку Діяльности ТУСМ беруть організовану участь у цій жалобній загальноукраїнській маніфестації у Вашингтоні.

Брежнєв підписав з Брандтом 10-тирічний пакт, — потверджує свій приїзд до ЗСА

Бонн. — Перший секретар компартії СССР Леонід Брежнєв підписав з канцлером Віллі Брандтом 19-го травня 10-річний пакт про співпрацю в економічній, промисловій і культурній ділянках. Підписання того пакту відбулося на урочистій церемонії у західньо-німецькому міністерстві закордонних справ у приявності також совєтського міністра закордонних справ Андрея Громика і його німецького партнера Вальтера Шееля. На бенкеті у честь совєтських гостей Брежнєв говорив тільки про „мир" і „співпрацю" з „країнами іншої системи", але Брандт підкреслив, що Західня Німеччина була і залишається членом західнього Атлантійського Союзу (НАТО). У Дортмунді, куди мав їхати Брежнєв, відбулася ворожа йому демонстрація і, мабуть, тому він відкликав свою подорож туди. На понеділок передбачувалась тільки „прогулянка" до міста Гомбург, де прем'єр автономної ПівнічноїНадрейнії-Вестфалії мав приймати гостей обідом. На вівторок передбачено відлет Брежнєва до Москви і тоді проголосять офіційний комунікат. Брежнєв і Брандт нараджувались довгими годинами над справами посилення торгівлі, паневропейської конференції безпеки, редукції військ у Середущій Европі, дальшої долі Берліну і т. п. Брежнєв потвердив журналістам, що нічого не змінилося в його плянах полетіти до Вашингтону на 18 червня ц. р., без уваги на аферу Вотергейту. Коли журналісти згадали про ту аферу, як можливу перешкоду для відвідин Брежнєва, він відповів: „Америка стоїть на свому місці, як стояла, і стоїть також складена програма. Чи ви думаєте, що таму буде землетрус"?

Кіссінджер продовжує у Парижі наради з в'єтнамськими комуністами

Париж. — У трьох останніх днях минулого тижня асистент Президента Генрі Кіссінджер нараджувався щоденно по кілька годин з представником Північного В'єтнаму Ле Дуком То, а його заступник Вілліям Сулліван переводив наради також окремо з віцеміністром закордонних справ Північного В'єтнаму Нгуєном Ко Тачем. Кіссінджер інформував теж про хід своїх нарад представників Південного В'єтнаму, а Ле Дук То представників В'єтконгу. Передбачають, що ті наради, націлені на краще практичне переведення в життя перемир'я у В'єтнамі, Ляосі та Камбоджі, будуть продовжуватися весь теперішній тиждень, при чому не виключають, що Кісінджер полетить на один день до Вашингтону для звітування президентові Ніксонові. Хоча ні одна сторона нічого не виявляє з ходу нарад, проте французькі й закордонні обсерватори в Парижі твердять, що покищо кожна сторона обмежується до оскаржування другої сторони у порушуванні постанов перемир'я та ні одна не відступила від своїх первісних становищ. Тим часом у Норфольку у Вірджінії, „родинному парті" великих американських військових кораблів „Індепенденс", „Гуам" і „Нюпорт Нюз", президент Р. Ніксон виголосив промову до кругло 15.000 військовиків і членів їх родин, в якій таврував Північний В'єтнам за те, що дотепер він не подав відомостей про долю сотень американських військовиків, які пропали без вісти.

Письменник О. Бердник позбавлений членства в СПУ, із редакції „Всесвіту" викинули А. Білецького, М. Лукаша і Т. Якимович

Київ. — Згідно з повідомленням київської „Літературної України" ч. 37 з 15 травня ц.р., у висліді відбутого в Києві чергового засідання президії Правління СПУ, що його очолює тепер, як перший секретар сталініст В. Козаченко, ця ж президія „затвердила рішення правління Київської організації СПУ про виключення О. П. Бердника із Спілки за антигромадянські вчинки і відступ від принципів і завдань сформульованих в статуті СП СРСР". Водночас із цим президія правління СПУ розглянула і затвердила новий склад редакційної колеґії журналу „Всесвіт", що є органом СПУ і т. зв. „Українського товариства дружби й культурного зв'язку з зарубіжними країнами" і що його головним редактором є поет Дмитро Павличко. У висліді цього „розгляду" із ред. колеґії „Всесвіту" були усунені без подання причин: мовознавець і мистецтвознавець Андрій Білецький, син. акад. Олександра Білецького, один із найвидатніших перекладачів України Микола Лукаш та літературознавець, спеціяліст в ділянці закордонних літератур Тетяна Якимович. На їх місце введено до редакційної колеґії тільки поета Олександра Підсуху, що його обрано 16 квітня ц.р. на голову Правління каґебівського Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном.

Усунений із членства СПУ письменник Олесь Бердник, народжений 1927 року на Херсонщині, є автором багатьох науково - фантастичних романів, перекладених уже німецькою, польською та іншими мовами. Починаючи з 1965 р. Олесь Бердник був цькований і громлений за свої „ідеалістичні погляди", висловлені зокрема у виданому 1971 р. романі „Зоряний корсар". Під час березневого пленуму правління СПУ його громив за цей роман В. Козаченко та інші учасники пленуму. Виключений із ред. колеґії „Всесвіту" Андрій Олександрович Білецький, народжений 1911 р. в Харкові, є доктором філологічних наук, спеціялістом із клясичної філології й автором понад 100 друкованих праць українською й російською мовами. Усунений із „Всесвіту" літератор Микола Олексійович Лукаш, народжений 1919 р. на Сумщині, є найвидатнішим українським перекладачем із світової літератури, в тому числі таких творів, як „Фавст" Й. Гете, „Декамерон" Дж. Бокаччо, „Мадам Боварі" Флобера, поезій В. Гюґо, Г. Гейне, Ф. Шіллера, А. Міцкевича та багатьох інших. Викинена із редколеґії цього ж журналу Тетяна Костянтинівна Якимович, народжена 1905 в Києві, є доктором філологічних наук, професором західніх літератур в Київському Університеті й автором понад 70 праць з історії західніх літератур, зокрема французької.

Українська громада Чикаґо вітає оваційно Блаженнішого Верховного Архиєпископа Йосифа

Блаженніший Первоієрарх УКЦеркви Йосиф під час вітальних урочистостей у Філядельфії.

Чикаґо (телефоном - М.Д.). — Первоієрарх Української Католицької Помісної Церкви, Блаженніший Йосиф, вдруге відвідує Єпархію св. о. Миколая, приїхавши до Чикаґо з Митрополитом Кир Амвросієм та з Владиками Кир Йосифом і Кир Василем, в суботу 19-го травня ц.р. о год. 3:30 по пол. з Піттсбурґу. На летовищі привітав Найдостойнішого Гостя чикаґський Владика Кир Ярослав, висловлюючи радість і вдячність за відвідини, які „будуть нагодою тісніше скріпити з Вами зв'язки і висловити Вам наші синівські почування любови і пошани". В зустрічі на летовищі на чолі з Владикою брали участь Президія Комітету Громадської Дії за Патріярхат, члени Ділового Комітету, Управа Патріяршого Фонду, представники Організацій Молоді і діти та представники Ради Українських Організацій в ЗСА за Патріярхат Помісної УКЦеркви, разом яких 100 осіб.

Всенародне привітання відбулося на годину пізніше

(Закінчення на стор. 3-ій)

Зустріч членів ОДВУ і братніх організацій відбудеться у Лігайтоні, Па.

Лігайтон, Па. — В неділю 27 травня ц. р. тут, на Оселі ім. О. Ольжича відбудеться зустріч членів Організації Державного Визволення України і братніх організацій. У програмі Зустрічі, що почнеться Богослуженням і спільним молебнем на символічній могилі із зложенням землі з могили сл. п. Алли Горської, передбачена жалобна академія з доповідями д-р Софії Карпінської п. н. „Голод в Україні" та проф. Петра Голубенка про „Події і процеси в сучасній Україні. Заповіджена на суботу 26 травня ц. р. конференція із доповіддю д-ра Д. Квітковського про працю ОДВУ перекладена на неділю 27-го травня, щоб дати можливість учасникам Зустрічі взяти численну участь в жалобній маніфестації для вшанування жертв голоду в Україні, яка відбудеться в суботу 26 травня ц. р. у Вашингтоні.

У Ню Йорку відкрито мистецькі виставки Володимира Бачинського і Ярослави Сурмач

Ню Йорк (і. к-н.) У неділю 20 травня в полудневих годинах відкрито тут у великій ґалерії Літературно-Мистецького Клюбу вже четверту з черги індивідуальну виставку образів Володимира Бачинського й у так званій малій кімнаті, себто домівці Об'єднання мистців-українців в Америці виставку образів Ярослави Сурмач. Відкриваючи виставку В. Бачинського голова ОМУА Михайло Черешньовський прославляв мистецький ріст того мистця. Мистецьку творчість взагалі М. Черешньовський порівняв із рослинами, що їх треба посадити і ріст яких залежить від різних чинників. Зерном рослин є Богом даний талант мистця, повітрям і водою — це сприятливий клімат ОМУА і ґалерії ЛМКлюбу. Промовець згадав теж про виставку Ярослави Сурмач у сусідній кімнаті, звернувши увагу, що мисткиня, тут уже народжена, є у своїх творах стовідсотково „українською". Виставка В. Бачинського охоплює 52 олії різного формату, здебільша тематикою з природи й побуту Мехіка та інших латиноамериканських країн. Вони напрямком зближені до імпресіонізму, дужі різнородного кольориту, — широкого діяпазону. Виставка Ярослави Сурмач охоплює 36 образів, здебільша малого й навіть міньятурного формату, — монотипи, себто мальовані на другій стороні скла, — темами з українського села, типів чи побуту, стилізованого примітиву. Дають повну ілюзію емалій. — Хоча обидві виставки цілком інші й різні — тематикою, напрямком і технікою виконання, проте мають одне спільне — високий мистецький рівень і тонке відчуття естетики. В першому дні, не зважаючи на погану погоду, яких 250 осіб відвідало обидві виставки.

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ЖЕРТВИ ГОЛОДОВОЇ ОБЛОГИ УКРАЇНИ СОРОК РОКІВ ТОМУ! ПОМ'ЯНІМО ЇХ ПІД ЧАС ВЕЛИКОЇ ЖАЛОБНОЇ МАНІФЕСТАЦІЇ У ВАШИНГТОНІ 26-ГО ТРАВНЯ 1973 РОКУ!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Вчора „угроблення", нині „подружжя"

Напередодні свого приїзду до З'єднаних Стейтів Америки генеральний секретар ЦК КПСС Л. Брежнєв підготовляє „ґрунт" для плянованих переговорів у Вашингтоні. Відвідини Польщі, Східньої Німеччини, а останньо Західньої Німеччини — все це тільки складові частини одного пляну, який в СССР окреслюється, як „здійснювання мирної політики Совєтського Союзу".

У зв'язку з відвідинами Брежнєва в Польщі та Східній Німеччині совєтська преса опублікувала дуже багато інформаційного матеріялу, доклавши всіх зусиль для того, щоб цим відвідинам надати якнайбільше розголосу. Водночас із цим преса робить усе можливе, щоб показати Брежнєва найбільшою людиною наших днів, архітектом нового етапу у внутрішній і зовнішній політиці СССР, головною опорою миру у світі і т. д.

Ні для кого сьогодні не є таємницею, що „мирна" совєтська офензива в останніх роках має чималі успіхи. Завершенням усіх дотеперішніх успіхів має бути погодження ЗСА дати Совєтському Союзові статус упривілейованої держави, коли йдеться про економічно - торговельні зв'язки. Відомий політичний коментатор московської „Правди" Юрій Жуков у статті „Нові перспективи" (15 травня) у цілком відкритій формі говорить про те, що в актуальній політичній ситуації у світі вирішальну ролю відіграє „зміна у відносинах між Совєтським Союзом і З'єднаними Стейтами, зокрема після совєтсько - американської зустрічі на найвищому рівні в Москві в травні минулого року". Жуков також відзначає, що „совєтсько - американські відносини посуваються вперед" і мають всі вигляди на посилення й поширення. Все таки, підкреслює він, „ у цьому відношенні незвичайно важливим для майбутнього моментом є признання для СССР статусу найбільш упривілейованої держави на відтинку торговельних стосунків". Враховуючи внутрішнє положення в СССР, а зокрема відставання СССР на різних ділянках господарства, треба припускати, що Брежнєв приготований на всякі поступки, щоб забезпечитися американською допомогою, в ім'я якої почав „мирну офензиву".

У Вашингтоні для Брежнєва атмосфера сьогодні сприятлива, не рахуючи спротиву збоку жидівської групи. Показчиком такого сприятливого для СССР клімату є стаття політичного коментатора з „Ню Йорк Таймсу" С. Л. Солцберґа, який виразно наголосив необхідність „подружжя догідности" між капіталістичною і комуністичною системами, мовляв, таке „подружжя" з його „трансідеологічним характером" має всі вигляди на успіх.

У приватно - родинному житті подружжя з будь-яких інших калькуляцій, але без любови, рідко коли витримує пробу життя. Час покаже, наскільки воно витримає в міжнародних відносинах. Немає бо найменшого сумніву, що й Брежнєв, подібно як його попередник Хрущов, бажає „угробити" Америку.

Злочин наркотиків

Нюйоркський губернатор Нелсон Рокефеллер може мати ту сатисфакцію, що, хоч у дещо злагідненій формі, таки провів через стейтову леґіслятуру найгостріший покищо в Америці закон проти продавців наркотиків. Кожний засуджений мусить бодай якийсь час відбути в'язничну кару, — не допускається злагіднення кари взаміну за „признання до вини", — нагороди до 1.000 дол. будуть уділювати тим, хто інформуватиме про торгівців наркотиками. Як завжди в подібних випадках — є оптимісти й песимісти щодо практичних наслідків постанови. Сам Рокефеллер певний, що від 1 вересня ц. р., коли почне діяти той закон, багато торгівців наркотиками „будуть переставлятись на іншу професію", — скептики ж побоюються, що не вистачить місця у й так переповнених в'язницях, і вже й тепер жалюгідне залягання судових справ через брак судових заль і суддів стане зовсім нестерпним.

Але схвалений тиждень тому в стейті Ню Йорку закон став гідним призвання доказом, що губернатор і стейтові законодавці свідомі трагічної ситуації, в якій юнаки і дівчата затруюють себе фізично й духово, побільшуючи ряди насильників, грабіжників і вбивників, що діють під впливом наркотиків. Це недопускальний стан, щоб діяв цілий стан торгівців наркотиками, щоб існувала ціла ділянка такої торгівлі, яка збагачує змовників, що розкладають ціле суспільство заради власної наживи. Цікаво, що все ще знаходяться громадяни, які визнають злочинність торгівлі наркотиками, але в практиці сприяють їй, коли в ім'я „громадянських свобід" виступають проти надто гострого відношення до тих злочинів. Це відома лінія тих лібералів, які дбають за права злочинців більше, як за права загалу льояльних супроти законів громадян.

Наркоманів не було б, якби не було продавців наркотиків — на вулицях, на громадських зборах, у школах, у кемпусах. Лікуючи недугу — лікарі шукають її причину і стараються ту причину усунути. Американський ринок залитий наркотиками, перепачковуваними з-за кордону — тому це зараза, яку накинули суспільству в Америці міжнародні торгівці і яку поширюють з допомогою злочинців місцевих. Закон Рокефеллера бодай утруднить їм їхнє безскрупульне зарібкування.

У Франції відкрили „Пам'ятник битви на Волзі"

Париж. — У великому місті Марселі, в сквері, що його раніше під тиском комуністів було названо „Волґа-сквер", тепер відкрили пропам'ятну мармурову дошку „на згадку про велику битву совєтського народу над Волгою". На відкритті були совєтські представники та посадник Марселю Г. Деффер із службовцями. У Парижі, Марселі й інших містах заходами французько-совєтського товариства дружби „Франція — СССР" влаштовуються „святкування" 50-ліття створення СССР, а де цього комуністам не вдасться перевести, то бодай „святкування 30-ї річниці розгрому гітлерівських військ під Сталінґрадом, на Волзі". По Франції роз'їздить „бриґада" на чолі з членом ради товариства „СССР — Франція", депутатом Верховного Совєта СССР у Москві Г. Жуковим.

Московська „Комсомольская правда" повідомила, що „у Марселі відкрита меморіяльна дошка на згадку про битву на Волзі". Французи не брали участи в тих боях.

І. Вовчук

ЗАТИСКУЮТЬ ШРУБИ ЄДИНОДЕРЖАВСТВА

(1)

Уже два роки, після 24-го з'їзду КПСС в царстві московського соціялізму — СССР наполегливо втовкмачується трударям, що „совєтський народ", ця видумана в кремлівських ляболаторіях „нова історична спільність людей", уже створив розвинуте соціялістичне суспільство. „Самовідданою працею побудовано розвинуте соціялістичне суспільство" — сказано в звітній доповіді на 24-му з'їзді КПСС. „Це, — говориться далі, — дозволяє нам приступити до створення матеріяльно - технічної бази комунізму". І її будують вже два роки.

При творенні „бази комунізму" в політиці до неросійських націй, включених в імперський комплекс СССР, ЦК КПСС намагається прискорити зближення неросійських націй з російським етнічним ядром імперії, змагаючи до ліквідації їх. Це в кремлівських д о г м атиків вважається історичною закономірністю, як і всі загарбання російської імперіялістичної політики. Поборюючи все національно - політичне в житті неросійських націй, московський уряд намагається утвердити єдину унітарну державу розвиненого соціялізму, називаючи її чомусь „всенародною".

Обличчя „всенародности" дуже виразно показано на великій фотографії, вміщеній у „Правді" з 1 травня ц. р.: половина всіх вельмож різних ранґ, що стоять на кремлівській трибуні, одягнена у військову уніформу. Люди кремезні, і кожний зокрема „ширший, як довший".

За кілька днів перед першотравневими урочистостями на пленумі ЦК КПСС усунуто зі складу Політбюра П. Шелеста, недавнього московського намісника на Україні з званням першого секретаря ЦК КПСС, мовляв, застарий уже і відходить на пенсію. До Політбюра введено трьох нових: А. Гречко — міністер військових справ, Ю. Андропов — керівник Комітету Державної Безпеки і А. Громико — міністер зовнішніх справ. Так у квітневому виданні оформлено владу „всенародного" єдинодержавства, яке спирається на військо та каґебівську розгалужену систему, що має свої військові з'єднання спеціяльного призначення. Отже, народам імперського царства залишається тільки „ударна комуністична праця". Ця праця, за твердженням П. Брежнєва „є найвірнішим шляхом зміцнення країни, поліпшення життя народу" (не народів).

∴

Про усунення П. Шелеста, а воно почалось після переміщення його з Києва до Москви, було багато ворожінь. Говорили про його прив'язаність до Сталіна і пов'язаність з нинішніми сталінцями. Були чутки, що він буцімто виступав проти відпруження з капіталістичним світом в „миротворній" політиці Л. Брежнєва. А дехто обвинувачував Шелеста за розправу над чехами і словаками, коли вони пробували будувати свій „людяніший" соціялізм. Різні кружляли здогади, але всі вони були начебто причесані в стилі кремлівського „миротворення".

Найбільш правдоподібно причини розправи з Шелестом насвітлив нинішній московський намісник — перший секретар ЦК КПСС В. Щербицький. У доповіді на квітневому пленумі ЦК КПУ він, аналізуючи негаразди в керівництві партії, ствердив: „На зборах партійного активу, які пройшли недавно в областях, було піддано критиці допущені помилки й недоліки в ідеологічній роботі. Відзначалось, зокрема, що в ряді публікацій були відступи від клясових партійних критеріїв у оцінці суспільних явищ і процесів. Їх автори виявляли національне чванство і обмеженість, ідеалізували патріярхальщину, з ідейно порочних позицій „самобутности" висвітлювали історичне минуле українського народу". („Радянська Україна" з 20 жовтня ц. р.).

Все наведене з доповіді В. Щербицького діялось, очевидно, не за нього, а за урядування його попередника. П. Шелеста усунено з генерал - губераторства на Україні, коли в Кремлі побачили, що за його керівництва український націоналізм, найнебезпечніший для московської імперії, не тільки не приборкано, а він посилився, міцніше вкоренився в національному - суспільному ґрунті. На обласних зборах партійного активу, за твердженням В. Щербицького, це виявилося, коли „проробляли" відступ П. Шелеста „від клясових партійних критеріїв".

Дещо більше світла проливає на розправу з П. Шелестом „Комуніст України" за квітень ц. р. в редакційній статті: „Про серйозні недоліки та помилки однієї книги". А „помилок" наробив немало Шелест в книзі „Україна наша радянська", виданій 1970 р. тиражем 100-000 прим. В чому ж ті помилки? Їх назвав лаконічно нинішній намісник: ґут і „національне чванство", і „ідеалізування патріярхальщини", а головне „відступ від клясових партійних критеріїв" та визнання „самобутности" української нації в її історичному минулому, як і сучасному. В книзі їх далеко більше, але й названих досить.

В той час, коли ЦК КПСС у своїй „зближувальній" політиці вимагає всі історичні явища пояснювати з клясово - партійних позицій, так, як вигідно партії, П. Шелест із захопленням описує демократію на Запоріжжі. „Тут порядкувала громада, товариство", — твердить автор. Всі справи — військові, господарські, покарання і помилування винних, вибори січової старшини, зовнішні зносини і т. д. — вирішувала Січова Рада, на якій всі козаки користувалися рівним правом. Що вирішувала більшість на раді, те мало бути обов'язковим для всіх, безперечно виконувалось усіма" (ст. 19-20). Опис січового уладу в книзі П. Шелеста, як бачимо, заперечує оклепане клясово-партійне насвітлення Січі як „вольницы". Всупереч йому, автор твердить, що на Січі порядкувала громада за законами державно - демократичного життя.

Описуючи так історичне минуле, автор начебто дорікає літераторам і мистцям, що вони мало відобразили в мистецтві і літературі героїчне минуле козацтва. „На жаль, у нашій сучасній історичній і художній літературі, кіно, образотворчому мистецтві ще недостатньо відображена прогресивна роля і значення Запорізької Січі, цієї славної сторінки в героїчному літописі визвольної боротьби українського народу" (ст. 22). Урядова критика на Україні під керівництвом обер - цензора Л. Новиченка обвинувачувала недавно Р. Іваничука, С. Плачинду, І. Білика і багатьох інших в ідеалізуванні минувшини українського народу. П. Шелест в його книзі, посилаючись на Т. Шевченка, М. Гоголя, І. Рєпіна, закликає мистців і літераторів показувати героїзм козацтва, а не обмежуватись свинарсько - телятницькою героїкою сучасности.

Ніби наперекір урядово-партійним настановам про узалежнення і пов'язаність історичного минулого українського народу з історією Росії і народом російським, П. Шелест ввесь час непомітно і помітно наголошує своєрідність історії і культури українського народу. Говорячи про сучасне життя в Україні, автор не згадує ні про яку допомогу старшобратнього російського народу, а підсумовуючи великі осяги в економіці України, пише: „Завдяки напруженій праці мільйонів" те сталося. Історична окремішність в минулому, економічна незалежність народу - творця нині і самобутність у культурі все це стверджено в книзі. Не дивно, що автора її ЦК КПСС обвинуватив у націоналізмі.

Кремлівським державнимордам здавалось, що, взявши в урядові карби українську літературу, виклявши націоналізм і переслідуючи його носіїв, вони осягли спокій. А тут тобі той, хто завзято боровся з „ворожою ідеологією" й інших кликав до цього, сам, під впливом національного клімату, національної ідеї і націоналізму, відважні носії якого й з-поза ґрат кличуть боротись, зраджує клясово - політичні критерії, попадаючи під вплив націоналізму.

(Продовження буде)

АРАБСЬКА НАФТА — КЛОПІТ ДЛЯ ЗСА

(М. Р.). — ЗСА платять доставцям нафти, головно із Близького Сходу більше як п'ять більйонів долярів річно. Знавці кажуть, що десь коло 1985-го року ЗСА платитимуть аж 30 більйонів річно за закордонне пальне, щоб вдержати свою економіку на дотеперішньому рівні.

Найбільше з цих грошей відпливе до арабів. Незабаром, — заявив один американський знавець, — кілька арабських королів і шейхів будуть власниками найбільших в історії світу капіталів. В 1985-му році, сказав він, малесенька „держава" Абу Дабу з населенням усього 70.000 душ матиме річно чотири більйони долярів прибутку. Савді Аравія з місським і пустельним населенням від 5 до 11 мільйонів за 10 років буде мати яких 16 більйонів річного прибутку.

Відкіля візьмуть американці гроші, щоб оплатити такий грандіозний рахунок? Як досі, ЗСА мали дефіцит із експорту своєї промислової продукції. Лише з експорту сільськогосподарської продукції мали вони минулого року надвишку 2,5 більйона. Навіть якщо б сільськогосподарський експорт можна було збільшити (наприклад, засівами сої й інших рослин), то тих грошей не вистачило б для оплати арабської нафти.

Президент Ніксон сказав: „Ми не видобуваємо стільки нафти, скільки зуживаємо, тому мусимо спроваджувати її чимраз більше, щоб покривати потреби".

Обраховують, що для того, щоб удержати промисловість на дотеперішньому рівні, треба імпортувати 50-60 відсотків пального, з того 30 відс. зі Сходу, головно з арабських країн. Знавці твердять, що тільки тоді, коли ЗСА значно збільшать крайову продукцію енерґії, що потягне за собою велетенські кошти — вони зможуть зменшити свою залежність від арабської нафти.

А тим часом, без огляду на те, як скоро візьмуться ЗСА збільшувати крайову продукцію енерґії — нафти, вугілля й природного газу — арабські країни й далі будуть збагачуватися японськими єнами, німецькими марками, британськими фунтами і іншими валютами, бо Японія і Західня Европа ще більше потребують арабської нафти, ніж ЗСА.

Шейх Ахмет Закі, савдіаравійський міністер нафтових справ, заявив журналістам, що американсько-савдіаравійські відносини, отже й питання нафти в значній мірі залежатимуть від політики Вашинґтону супроти Ізраїлю.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена.

М. Крат

РЯТУЙМО КНИЖКИ!

У 83-му числі „Свободи" п. В. Чапленко в статті „Розшукуймо старі видання" закликає земляків, а в першу чергу українців - бібліотекарів в американських бібліотеках розшукувати та рятувати від знищення наші стародруки з минулих століть. Із закликом п. Чапленка не можна не погодитись: справа ця — дуже важлива, бо в Україні, як відомо, окупанти нищать наші бібліотеки й архіви, щоб затерти всякий слід про самобутність української нації.

Але цінні книжки з XX віку, як знаємо з досвіду, засуджені на знищення в американських бібліотеках, якщо (так мене поінформовано) їх ніхто не позичає протягом шести років і якщо вони в такому стані, що не надаються до випозичання.

Не в усіх бібліотеках, де є українські відділи, працюють українці. Отже, справа рятунку цінних книжок є справою всієї нашої громади.

Новітні цінні книжки також треба розшукувати, і то не тільки на полицях, але й в пивницях бібліотек, переглядаючи картотеку та випозичаючи цінні книжки навіть тоді, як вони вже прочитані, щоб було занотоване, що книжку хтось читав. Коли ж книжка є в недоброму стані, треба спитати бібліотекаря, чи не можна її купити?

На доказ того, що справа ця актуальна, подаємо кілька прикладів:

У певній бібліотеці сказали одному з наших земляків, що там знищено „Літопис Української Р е в о люції" полк. О. Доценка, бо цю книжку шість років ніхто не випозичав. А через кілька років після того п. Микитюк, знаний видавець у Канаді, аж з поміччю преси розшукував той „Літопис".

Ген. Вишнівський, випозичаючи у бібліотеці спомини проф. Ісаака Мазепи, спитав, чи він не може набути цей твір, який знаходився в недоброму стані. Бібліотека подарувала спомини генералові, який за це оферував їй деякі книжки, йому непотрібні. Я думаю, в кожному місті мусить бути хтось з українців, що був би в постійному зв'язку з бібліотекою, де є український відділ.

Деякі книжки 50-літньої давности вже тепер є рідкі. Наші видавці перевидають цінні книжки, маючи надію, що громадянство підтримає їх акцію. Так недавно Орденська Рада Залізного Хреста видала альманах, у якому зібрано все, що можна було знайти надрукованого про Перший Зимовий Похід Армії УНР (статті різних авторів і спогади учасників походу). А вже раніше та сама Рада перевидала документальну працю полк. О. Доценка про цей же похід і збірку оперативних наказів Армії УНР з 1920 року, що їх зібрав ген. Шандрук.

Хай кожний, хто прочитав згадану статтю п. Чапленка і цих кілька слів, зробить усе можливе, щоб рятувати матеріяли для історії нашого минулого.

ГОЛОС ЧИТАЧА

ПРО ІКОНОСТАС В НЮАРКУ

У „Свободі" з 16-го травня в звідомленні про приїзд Верховного Архиєпископа до Нюарку згадується тричі новий іконостас церкви св. Івана Хрестителя, посвячений Кардиналом. Це посвячення було одним із головних моментів відвідин Первоієрарха УКЦеркви в Нюарку, і в дописі вичислено десятки осіб, світських і духовних, які брали участь. Не згадано чомусь тільки мистця Святослава Гординського, а саме він виконав іконостас, чим незвичайно збагатив церкву св. Івана новими мистецькими вартостями. Таке пропущення дивне тим більше, що звідомлення п о ч инається словами Верховного Архиєпископа: „Українці мають бути творчим чинником у світі". Було б зайвим доводити, що між творчими українцями одно з перших місць належить С. Гординському.

Роман Савицький, мол.
Кренфорд, Н. Дж.

У Києві виділено археологічні заповідники й зони

Київ. — Міська рада затвердила плян поділу столиці України на архітектурні й археологічні заповідники та зони для збереження історичних пам'яток і краси ляндшафту міста. Виділено наступні заповідні зони, в яких не матимуть права руйнувати чи будувати будь-хто на власний „смак", без окремого дозволу: Старо - Київська Гора, територія кол. Михайлівського монастиря, Гори Замкової (Киселівка), Дітинець, вул. Звіринецька, Щекавиця, Китаївське Городище. На тих територіях був розташований Город кн. Володимира, будови інших київських володарів; там у землі знаходять рештки великих дерев'яних будівель з 7-10 століть. Архітектурними заповідниками проголошені: помістя Видубецького, Флорівського, Кирилівського монастирів, колишнього Київського Братства та всієї території старої Печерської фортеці.

За повідомленням московських „Известий" з 15 квітня, „у заповідних зонах і архітектурних заповідниках заборонено будь-яке будівництво".

В Е С Н А

Виходь з камінних коридорів міста;
мов з лябіринту,
де засіла смерть,
де глухо гугонить луна
століть,
поміж населення дерев,
кущів
і трав,
де птахи піднімають із
землі
веселий спів — блакитний
день
у безконечний простір,
де дзвонить дзвін життя —
відвічне сонце,
що білим цвітом осипається
на землю:
м о в о ю н е б е с.

3 травня 1973

ОСТАП ТАРНАВСЬКИЙ

Роман Рахманний

БИТВА НАД УКРАЇНСЬКОЮ МАРНОЮ

Есей

(2)

В СССР офіційна ідеологія, пропаґована в світі та здійснювана в окремих республіках ціною мільйонових жертв у людях, цілком скрахувала під час Другої світової війни. Магічні формули марксизму-ленінізму-сталінізму не були спроможні врятувати совєтську систему від ударів берлінської олігархії, яка раніше за кремлівську олігархію ухитрилась орудувати патріотичними почуттями і традиційними прагненнями свого німецького народу. Тоді Кремль, хоч-не-хоч і доволі пізно, звернувся до патріотичних почуттів і традицій російської великодержавної нації, щоб урятуватися від неминучої загибелі. Комуністична ідеологія справді була непридатна і зайва.

Тим часом у суспільствах демократичного Заходу, після короткого періоду т. зв. холодної війни, до голосу прийшли інтелектуали з лівим забарвленням. Вони проголосили невистачальність дотеперішньої ідеології в житті людини Заходу. Керівні кола Америки спокусилися тією приманою і повірили в можливість цим підходом (тактикою) підірвати совєто-російську ідеологічну базу. Вони не уявляли дійсности в СССР: там ця ідеологія вже давно провалилася в думках совєтських громадян усіх національностей без вийнятку, з російською включно. Тому в повоєнному часі конечно було висовувати перед їхні очі нову універсальну і якнайбільш людяну ідеологію, що становила б суттєву частину життя суспільств Заходу і була б сприйнятна для людей т. зв. Сходу. Передумовою її сприйнятности, звичайно, мусів би бути брак будь-якої великодержавної гіпокризії у словах і в ділах усіх тих, хто пропонував би цю нову ідеологію.

Людяної ідеології на ділі не існувало і її не „створено".

Тим часом продовжене поборювання нацистської та фашистської ідеологій спрямувало суспільно-політичну думку Заходу на інші рейки. Керівні уми в західних демократіях проаналізували різні причини упадку тоталітарних систем з нацистською ідеологією: геополітичні, військові, економічні, культурні, психологічні, організаційні та унапрямлювальні. Не занедбано навіть дослідити вплив сексуального гону в окремих державних діячів на їхнє мислення і діяння чи недіяння.

Зате всі знехтували одну з найважливіших причин провалу, зокрема, гітлерівської Німеччини: факт, що берлінська олігархія програла свою „битву над Марною по телефонах мислення" ще до вибуху війни. Берлін і фашистський Рим заперечили на ділі право поневолених і слабших народів на свою культурну самобутність і державну суверенність. Вони не хотіли навіть слухати інформації „через телефон" з того боку — з евразійських просторів СССР. Заперечивши життєво-важливі прагнення тих народів, Берлін і Рим поставили проти себе всі національності, які опинилися в орбіті їхніх безпосередніх впливів. Програвши свою світову війну, тоталітарні нацистські системи не могли ніяким чином впливати на будь-чиє мислення, бо їхня ідеологія розбилась на дрібні черепки, немов глиняний горщик, об стіну вільнолюбних народів.

Тому в повоєнні роки продовжування боротьби з нацистсько - фашистськими ідеологіями у власному суспільстві означало те саме, що боротися з вітряками. Але на Заході примара нацизму-фашизму, викликувана зокрема совєтською пропаґандою зовсім штучно, ще довго блукала в умах публіцистів, політиків, полководців та інтелектуалів. Їхня завороженість тією примарою спричинила перехід суспільно-політичної думки на протилежні, екстремні позиції.

Ознакою того переставлення на інші рейки була між іншим конференція, скликана Конґресом Культурної Свободи на вересень 1955 року до Міляну в Італії. Її учасники рекомендували: всяким ідеологіям — кінець, а якщо ні, то принаймні треба зробити їм кінець!

Обмірковуючи „майбутність свободи", понад 150 інтелектуалів і політиків з різних країн світу пропонували переважно марксизмом зафарбовану розв'язку. А саме: слаборозвинені країни Азії, Африки і Латинської Америки повинні відвертатися від усякої ідеології і звертати свої очі в сторону життьового англо-американського прагматизму, як єдиного ліку на свої болячки — економічні, культурні політичні.

Багато людей повірили в цю нову магічну формулу, хоч вона кульгала на брак „магічного слова", конечного у всякій „єдиноспасенній" ідеології. Та найдивніше було те, що навіть церковні діячі піддалися подувам неопраґматизму і взялися мостити доріжку „екуменізму" аж до воріт Кремлю.

(Далі буде).

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА ЧИКАГО...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

біля катедрального храму св. о. Миколая і єпископської канцелярії, де о год. 6:30 кілька тисяч вірних заповнили Овклей Булевард і вулицю Райс. Діти вручили тут Блаженнішому квіти, а від Комітету Громадської Дії, що займався підготовою і переведенням чикагських привітальних урочистостей, голова інж. Роман Бігун і заступник голови пані Л. Шандра привітали Блаженнішого хлібом і сіллю. Владика Кир Ярослав, почавши своє привітання словами: „Ваше Блаженство, наш Патріярше", у присутності численно зібраних вірних, просив: „наші пороги нехай будуть Вашими порогами, Ваші ідеали нехай будуть нашими ідеалами, наші серця хай б'ються одним акордом з Вашим серцем". Від 94 церковних і громадських організацій, об'єднаних в Комітеті Громадської Дії за Патріярхат Помісної УКЦеркви, виголосив привітальне слово до Первоієрарха заступник голови Комітету д-р. Я. Кокорудз. До привітань прилучилася також молодь Шкіл Українознавства.

Увечері першого дня перебування Первоієрарха в Чикаго відбувся концерт-святкова академія на Його пошану у виконанні хорів і мистецьких ансамблів при місцевих парафіях під управою їх мистецьких керівників. На академії промовляв Владика Кир Ярослав, голова Комітету Громадської Дії інж. Роман Бігун, від молоді Ірина Голод, голова Об'єднання Жінок ООЧСУ Уляна Целевич-Стецюк, вручивши Блаженнішому грамоту з медалями княгині Ольги, та голова Ради Українських Організацій ЗСА ред. М. Панасюк. Під час концерту Владика Ярослав разом з головою Комітету Громадської Дії інж. Р. Бігуном та членами Президії Патріяршого Фонду директором О. Плешкевичем і заст. голови д-ром Р. Смиком, передав першу вплату за перший квартал збірки постійного Патріяршого фонду в сумі 11.000 долярів.

Чикагські промовці зверталися до нашого Первоієрарха, як до нашого Патріярха, а Блаженніший Йосиф у всіх своїх трьох промовах: на летовищі, на всенародному привітанні та на концерті, — радіючи з великого поступу від перших його відвідин в ЗСА в розбудові нашого церковного, наукового, культурного і громадського життя, закликав до праці, до дальшої розбудови і вказував на важливість Патріярхату для нашої Церкви.

При гарній погоді перший день перебування нашого Первоієрарха в Чикаго пройшов дуже врочисто, при великому духовному піднесенні та особливому вияві пошани і відданости багатотисячних мас вірних до голови Помісної Української Католицької Церкви.

В неділю 20-го травня, о год. 10:30 вранці, у великій спортовій залі Вогневої сторожі над озером Мічиґен, Блаженніший Первоієрарх Йосиф відслужив Архиєрейську Святу Літургію в сослуженні Митрополита Амвросія та Владик Кир Ярослава, Кир Йосифа, Кир Василя і Владики-гостя з Канади Кир Ізидора і о. митрата Петра Хомина з Торонта та отців-парохів Чикагської округи. Діяконували канцлер о. В. Білинський і о. М. Олешко. Співали чикагські парафіяльні хори під управою диригентів хору „Прометей" парафії св. Володимира й Ольги проф. Р. Андрушка та диригента катедрального хору „Славута" д-ра Я. Кокорудза. Після св. Євангелії Блаженніший Первоієрарх виголосив проповідь. Привітав перед тим Первоієрарха Владика Ярослав.

По полудні Патріярх Йосиф в сослуженні чикагського Владики Кир Ярослава та інших Владик і численного духовенства довершив посвячення храму св. Володимира й Ольги, про що буде подане окреме повідомлення.

У ПІВНІЧНОМУ В'ЄТНАМІ ЗАГАЛЬНО ВІДЗНАЧАЛИ в минулу суботу 83-ті роковини від дня народження покійного тамошнього провідника, президента Го Чі-Міня. Його вважають за визвольника від французького колоніяльного стану, отже національного героя, але водночас — засновника компартії.

У КЛІВЛЕНДІ ВІДБУЛИСЯ ВЕЛИЧАВІ...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

ли учасники привітання, було спонтанним виявом небувалого піднесення. Ця зворушлива хвилина залишиться назавжди у пам'яті учасників цього першого на терені Огайо, хвилюючого привітання. Згодом, під звуки воскресної пісні, Блаженніший, який прибув до Клівленду в товаристві Митрополита Кир Амвросія і владики-помічника Кир Василя Лостена, подався із своїм почотом до авта, щоб разом із цілою моторкадою, яка простяглась на кількамильовому шляху, прибути до церкви св. Андрея Первозваного у Пармі, де в присутності великого здвигу мирянства Блаженніший відслужив Благодарний Молебень. У своїй першій проповіді, Блаженніший підкреслив багатство й достаток українських громад у цій країні поселення і пригадав, що багатство не є ціллю, а тільки засобом, що духові вартості є найбільшим скарбом людини, а її щастям є служіння Богові й Батьківщині. Після молитовного завершення цих вступних привітань, Блаженніший подався на спочинок. Почесна сторожа комбатантських організацій зразково вив'язувалась із своїх завдань упродовж цілого вечора й ночі. Про другий день відвідин Первоієрарха буде звідомлення в наступних числах „Свободи".

Софія Анастазієвська

(Посмертна згадка)

Після довгої, важкої недуги, складних операцій і лікування у шпиталях і після останнього Свят Вечора зі своїм невідступним, завжди дбайливим чоловіком та з двійко дрібненьких унуків у домі її єдиного сина та невістки, а тиждень пізніше, прийнявши Найсвятіші Тайни — 14 січня ц. р. тихо і майже непомітно відійшла від нас бл. пам. Софія Анастазієвська, дружина відомого українського маляра, професора Миколи.

Пролунали хори останніх відправ, затихли слова промов над відкритою домовиною та на скованім морозами цвинтарі. Холодний пронизливий вітерець почав в'ялити квіти численних вінців і китиць. Від'їхала довга валка авт десь далеко, на прощальну тризну.

І Софія з Білинських Анастазієвська осталась сама.

Згадаймо Покійну тоді коли вона співала глибоким альтом „Ой верше, мій верше", або, коли виступала в аматорськім театрі в ролі „Циганки Ази". Чи як у Берхтесгадені співала в хорі „Дніпро" у Ст. Павлі, де вона була також активним членом Золотого Хреста.

Змалку, з молодих літ любувалась Покійна у співочім та драматичнім мистецтві. Народилась у Печеніжині на Підкарпатті, 25 березня 1902 року як донька податкового інспектора Володимира Білинського. Після закінчення місцевої народної школи середню освіту здобула в Коломийській гімназії. Опісля, у 1920 р. вийшла заміж у Кам'янці Подільському.

В умовинах повоєнної Польщі проф. Анастазієвський був примушений поселитися в корінній Польщі, де навчав мистецтва в гімназіях у Бродніці та Млаві. Там то й прийшов на світ їх єдиний син — Володимир, тепер адвокат і професор права на Міннесотському університеті.

Та кожного літа й під час чи не кожних зимових вакацій родина Анастазієвських приїздила на рідні землі, найчастіше до о. Миколи Дрогомирецького, пароха Яворова на Гуцульщині, якого дружина була рідною сестрою Покійної. Улітку професор Анастазієвський малював могутні гірські краєвиди, але й дотримував також разом із своєю дружиною виступав у аматорських виставах. Софія ж допомагала чоловікові у влаштуванні кожнісінької вистави образів, переживала й раділа разом з ним усіми успіхами .Стала непоганим знавцем малярства.

Була добра, незвичайно дбайлива, точна, працьовита і шляхетна. Та на склоні життя довелось таки доволі натерпітися. Перейшла скомпліковану операцію серця, а два роки пізніше, від березня минулого року була напів спаралізована.

Із'яслав Тихий

Нова дирекція в Українському Народному Домі в Ню Йорку

Ню Йорк. — На засіданні дирекції Українського Народного Дому в Ню Йорку, яке відбулося після недавніх загальних зборів 25-го квітня ц. р., обрано нову дирекцію, до якої ввійшли: інж. Іван Когут — голова, інж. Євген Стахів — заступник голови, інсп. Михайло Салдан — секретар і дир. Іван Винник — касир. До Контрольної комісії обрано д-ра Ярослава Падоха і Богдана Біляка. Значну частину засідання присвячено оглядові праці Дирекції в минулому. Підкреслено, що приміщення Народного Дому, які недавно відновлено й пристосовано до вимог нашої громади, дають їй змогу більшість своїх імпрез, публічних й приватних, як прийняття з нагоди весіль, христин тощо, відбувати в великій та менших залах. Пляни дальших поліпшень накреслив голова інж. Когут, а один із засновників Народного Дому інж. Мирон Лепкалюк висловив подяку дотеперішній Дирекції й обговорив актуальне питання будови нового Народного Дому.

Н. Н.

СЕРІЯ МАРОК НА ПОШАНУ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА

Клівленд. — Заходом і коштом відомого філателіста Степана Кікти видано тут під фірмою Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви у ЗСА серію ч. 2 поштових марок для відзначення 10-річчя звільнення з большевицької каторги Ісповідника Віри Йосифа Сліпого та декади змагань за самобутність, єдність, помісність і патріярхат УКПЦ. Складається серія із 15 марок, виконаних за рисунками і проєктами В. Дорошенка, В. Каплуна, о. Ю. Мокрицького та О. Венгриновича. Водночас із цим видано пам'яткові коверти з портретом Верховного Архиєпископа у виконанні мистця Василя Дорошенка. Замовляти марки й коверти можна у: Mr. Stepan Kikta, 4176 Spring Crest Dr., Cleveland, Ohio 4414.

УКРАЇНСЬКІ МИСТЦІ У „WHO'S WHO IN AMERICAN ART" — 1973

Ця найважливіша біографічно-мистецька публікація подає вичерпні біографічні інформації про наступних українських мистців: Богдана Божемського, Якова Гніздовського, Любослава Гуцалюка, Михайла Урбана та Ігоря Дмитрука (Канада). Подані найважливіші осяги — студії, виставки, бібліографія, нагороди і публічні колекції, де є твори вищезгаданих мистців, у всіх випадках зазначено українське походження. Книга містить понад шість тисяч найбільш відомих мистців, колекторів і мистецтвознавців ЗСА і Канади.

АМЕРИКАНСЬКИЙ УРЯД ПЕРЕГОВОРЮЄ З ІНДІЯНАМИ

Касл, Південна Дакота. — П'ять представників американського Уряду почали переговорювати з представниками індіянського племени Су. Мілітантна група індіянів, яка окупувала місцевість Вундед Ні протягом 70 днів, висунула була домагання, щоб такі переговори відбулися, а Уряд підписуючи 6-го травня мілітантними індіянами перемир'я, на це погодився. В теперішніх переговорах речники племени Су хочуть порушити справу земель, які були забрані від цього племени протягом 19-го та 20-го століть.

КОМУНІКАЦІЯ ПОРОМАМИ МІЖ БРУКЛИНОМ І МАНГЕТТЕНОМ

Ню Йорк. — Існує можливість, що весною 1974-го року буде відновлена пасажирська комунікація поромами через Іст Рівер. Пороми мали б курсувати в годинах посиленого руху між вулицею Фултон у Бруклині та вулицею Фултон у Мангеттені, тобто майже паралельно з Бруклинським мостом. В ранні й вечірні години цей міст і підземки завжди переповнені автами і пасажирами. Відновлення поромової комунікації, яка була перервана 1926-го року, облегшили б це переповнення. Пороми перевозили б тільки людей, а не авта.

Філядельфійська Союзова Громада...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

дажу того дому, то всі уділи будуть повернені уділовцям. Дотепер вже поважне число Відділів закупили уділи в сумі від 100 до 300 дол.

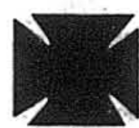
У власному домі буде міститись в першу чергу канцелярія Окружного Комітету, де можна буде одержати всі інформації у зв'язку із забезпеченням в УНСоюзі. Там рівнож будуть місцеві секретарі інкасувати членські внески та відбувати місячні, квартальні та річні наради. Крім того, в Союзовому домі буде міститись канцелярія Філядельфійського Відділу Конгресового Комітету, головою якого є головний контролер УНС д-р Іван Скальчук. Рівнож буде міститись і канцелярія Представництва Української Національної Ради в З'єднаних Стейтах Америки, головою якого є письменник і визначний громадський діяч Володимир Біляїв. Також інші громадські установи плянують мати в Союзовому домі свої приміщення, а головно відбувати наради.

На закуп дому одержано позичку в УНСоюзі. Закуплений дім повинен сам себе оплачувати, тому що має дві мешкання, де вже живуть льокатори.

Правним дорадником при закупі дому і опрацюванні статуту корпорації та зголошення його в Гаррісбурґу був відомий філядельфійській громаді політичний діяч адвокат - полковник Тома Дармопрай.

Передбачують, що проїзд підземкою в Ню Йорку буде коштувати 60 центів

Ню Йорк. — Д-р Вілльям Дж. Ронан, голова Метрополітального управління, що якщо його агенція не дістане від міського, стейтового, або федерального урядів близько 300 мільйонів долярів допомоги, то кошт проїзду підземкою та автобусом у Ню Йорку в наступному році буде виносити 60 центів. Тепер проїзд коштує 35 центів. Д-р Ронан сказав, що така підвишка була б „катастрофічною", але він не бачить іншого виходу, бо кошти збільшуються. Він також згадав, що коли б місто Ню Йорк протягом останніх двох років не давало по 100 мільйонів допомоги, то кошт проїзду вже від січня 1972 року виносив би 45 центів. На наступний рік треба не 100 мільйонової допомоги, а 300 мільйонової.

З глибоким сумом сповіщаємо Друзів і Знайомих, що 18-го травня 1973 року у Детройті, Міш., після важких і тривалих недуг, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, упокоївся в Бозі

ІНЖ. ПЕТРО ТРЕПЕТ

народжений 22-го червня 1891 р. на Камінщині, Україна,

учасник Визвольних Змагань, сотник Армії УНР, нагороджений Хрестом Симона Петлюри, довголітній голова філії ДОБРУС у Детройті й Т-ва Прихильників УНРади, активний церковний і громадський діяч.

ПАНАХИДИ — о год. 7:30 веч., в суботу, 19-го травня і неділю, 20-го травня 1973 р. в похоронному заведенні Градовського.

ПОХОРОН — 21-го травня 1973 р. з української православної катедри св. Покрови при Еверґрін вул. на Grand Lawn Cemetery в Детройті, Міш.

В глибокому смутку:

МАРІЯ — дружина
ОЛЕНА й АЛІНА — доньки
МИКОЛА ЛІСКІВСЬКИЙ і ІВАН КАЧМАР — зяті
МАРІЯНА, ОЛЬГА, КАТЕРИНА, МАРКО і ВІКТОР — внуки
Близька і дальша Родина на Україні й Европі

Замість квітів, Родина просить складати пожертви на Церкву-Пам'ятник у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в суботу, 19-го травня 1973 р. по довгій і тяжкій недузі з Волі Всевишнього, відійшла у Вічність на 63-му році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни, наша Найдорожча МАМА, БАБУСЯ і ТЕЩА

СВ. П.

МАРІЯ МАСНА

уроджена в Сколе, Західня Україна.

ПАНАХИДИ за упокій душі Покійної в понеділок, 21-го травня о год. 7:30 веч. і в вівторок, 22-го травня, о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН 23-го травня 1973 р. о год. 9-ій ранку з церкви св. Юра в Ню Йорку на український цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

доньки: ДАРКА з мужем ОЛЕГОМ ГЕНЗОЮ, з доньками: ОЛЕЮ і ДАРЦЕЮ
СТЕФАНІЯ з мужем ВОЛОДИМИРОМ ЯКУБОВСЬКИМ і донею ТАНЕЮ
ІРИНА з мужем ДАНОМ ЛІППМАНОМ, з дітьми: ХРИСТИНОЮ, ЕРІКОМ і ПАВЛОМ
сини: ЯРОСЛАВ з дружиною НАТАЛКОЮ і дітьми: НАТАЛКОЮ, ВОЛОДИМИРОМ, СТЕФЦЕЮ і ГАЛИНОЮ
ОМЕЛЯН з дружиною КАРОЛІНОЮ і дітьми: МИХАЙЛОМ, ДАНКОМ і ДАРНЕЛЕЮ
ПАВЛО з дружиною НАТАЛКОЮ, синами: МАРКОМ і ВІКТОРОМ
сестрінки: НАСТУНЯ СЛИВКА з Родиною
ПАВЛО ТКАЧ з Родиною
Близька і дальша Родина в Америці, Канаді і в Україні

В безмежнім болю ділимося з Родиною, Свояками, Друзями і Знайомими найсумнішою вісткою, що дня 17 квітня 1973 р. в Бушковичах коло Перемишля, відійшла у Вічність наша Найдорожча МАМА

АННА ФЕНЧИН

з роду НЕБУС

проживши 84 роки свойого життя.

СЛУЖБА БОЖА за СПОКІЙ ЇЇ ДУШІ відбудеться 24-го червня 1973 р. в церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ при 7-ій вул. о 10-ій год. ранку.

Дочки: ОЛЬГА ПАВЛИК з Родиною
НУСЯ ЛОПАДЧАК з Родиною
МАРІЯ СУЛИНСЬКА з Родиною
Сини: ІВАН ФЕНЧИН з Родиною
МИРОН ФЕНЧИН з Родиною
ВОЛОДИМИР ФЕНЧИН з Родиною
дальша і близька Родина в Америці, Польщі і Україні

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. СЛАВОМИРИ з ЗИЗЯКІВ ДАЦКІВ

Найдорожчої МАМИ, БАБЦІ і ПРАБАБЦІ буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА в понеділок, 21-го травня 1973 року в Церкві НЕПОР. ЗАЧАТТЯ ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ в ГЕМТРЕМКУ, Міш.

Про молитви просять

ДОНЬКА і СИН з Родинами

СПОРТ

„Леви" у змаганнях за Національну Професійну Чашу ЗСА
Чвертьфінал стейту Іллиной:
„Леви - „Геркулес" 3:0 (0:0)
Півфінал стейту Іллиной:
„Леви" - „Кікерс" 2:1 (0:0, 1:1)

Чикаго, Ілл. — До змагань за Національну Професійну Чашу ЗСА — трофей Девара зголосилися в минулому році 13 дружин зі стейту Іллиной, а між ними перша футбольна дружина УАСТ „Леви", Яка дійшла в минулому році (1972) до півфіналу ЗСА, програвши в Лос Анджелес з рахунком 1:2 до дружини Юґославів, перемігши перед тим сильніші дружини Чикаґо, Мілвокі чи Сейнт Люїсу стейту Мізурі. У цьому році „Леви" підсилені в обороні Шефером і Ковачем, а в атаці Шлінтером, крім Роя, Андрущишина, Ґріна, Гонзалеса й Шлапака хочуть за всяку ціну здобути звання професійного Чемпіона ЗСА та привезти чашу - трофей Девара до своєї спортової домівки перший раз за час їх 24-річного існування (1949-1973).

За останніх 20 років ще ні одна дружина з Чикаґо не здобула Національної Професійної чаші ЗСА. Останньою дружиною були польські „Соколи" - Фальконс", які навесні 1953-го р. здобули трофей Девара, перемігши у фіналі першунів (фіналістів) Сходу ЗСА дружину „Гармарвіл - Гаррікенс" із Піттсбурґу, стейту Пенсилвенії.

Крім польських „Соколів" до фіналу ЗСА дійшла „Ганза", яка у фіналі програла до УСК-у з Ню Йорку 4-го липня 1965 р., з рахунком 1:4 в догривці. Місцеві „Олімпікс" у фіналі програли 0:1 (в Чикаґо 1:1) до іншої грецької дружини з Ню Йорку в 1968 році. Компетиція за професійну чашу ЗСА є дуже велика й кожна дружина, яка хоче відограти якусь поважну ролю в цій компетиції, мусить над собою дуже багато працювати й загартувати себе фізично й духово.

Неділя 15 квітня: „Леви"-„Геркулес" 3:0 (0:0)

Це були чвертьфінальні змагання стейту Іллиной за професійну чашу ЗСА, до яких „Левів" допущено автоматично без гри, а „Геркулеси" перемогли перед тим сербів 1:0 у догривці.

З таким самим рахунком 3:0 перемогли „Леви" греків у сімковому індортурнірі в Чикаґо Евню Арморі в п'ятницю 13-го квітня, здобуваючи чемпіонат індортурніру в 1973 році. „Геркулес" хотіли відплатитися „Левам" за їхню поразку в індортурнірі й грали провокаційно й через те суддя д-р М'ят Самарджіч усунув з площі Ганзон парку двох греків а так само двох Левів Шлінтера і Крата за нечисті змагання. Але „Леви" виелімінували „Геркулес" 3:0 й закваліфікувалися до стейтового півфіналу з німецькою дружиною „Кікерс", яка перемогла в чвертьфіналі „Швабен" 3:1 у передзмаганнях „Леви" - „Геркулес". Ворота для „Левів" стрілили Рой 2, в 48-ій і 78-ій, й Андрущишин одні в 76-ій хвилині. Відношення наріжняків 6:4 в користь „Геркулес".

Склад „Левів": Банах, Іваник, Крат, Ковач, Кіпка Шефер, Шлінтер, Андрущишин, Ґрін, Рой, Шлапак і Яворський.

Неділя 29-го квітня: „Леви"-„Кікерс" 2:1 (0:0, 1:1)

Це були півфінальні змагання стейту Іллиной за професійну чашу ЗСА, в яких „Леви" перемогли німецьку дружину „Кікерсів" у півгодинній догривці рахунком 2:1 та закваліфікувалися до стейтового фіналу разом з минулорічним фіналістом скорою й твердою дружиною Хорватів, які перемогли греків „Олімпікс" 3:0 після змагань „Левів" з „Кікерсами" на стадіоні Ганзон парку. Ворота для „Левів" стрілили Андрущишин в 62-ій хв., і Борис Шлапак 2:1 в догривці в 104-ій хвилині головою з подачі Іваника й Шлінтера. Андрущишин перестрілив 3:1 в 117-ій хвилині, не використавши вибіг воротаря „Кікерсів" Вінтера. Змагання суддював Орест Галів.

Склад Левів: Вадим Мішалов, Кіпка, Іваник, Ковач, Крат, Шефер, Шлінтер, Ґрін, Рой, Андрущишин, Шлапак, Ґонзалес, Діяз і Банах.

Петро Головатий

Філядельфійський „Тризуб" забув привезти напад Юньйори „Львова" у чвертьфіналах Америки!

Клівленд, 1-го травня. — Останній вікенд квітня 1973 р. приніс українським симпатикам футболу аж дві сенсації: змагання за професійну (насправді, відкриту для всіх) чашу Америки між ф і л я д ельфійським УСО „Тризуб" і місцевою „Інтер-Італією", та чвертьфінальну зустріч Середнього Заходу за юньйорську чашу Америки між детройтською „Лівонією" і клівлендським УАСК „Львів".

Автор цих слів не бачив суботньої зустрічі „Тризуба", проте свідки змагань потішали мене, що втрата невелика. Рецензію на філядельфійську гру дав один із глядачів словами: „Тризуб" забув свій напад у Філядельфії..." А що фізично той напад був і оперував на грищі в Клівленді, то цей присуд ясно говорить: „Тризуб" не має — як і не мав в останніх роках — нападу. Провідник гостей сказав пресі, мовляв, він не вірить, що провінція (в одному випадку: Клівленд) уже наздігнала метрополітальний рівень футболу. Але хто програє 0:3 з тією провінцією, краще зробив би, якби не говорив про свою вищість. Непривичка „Тризуба" до вузького грища, вимощеного синтетичною ґумою? На перше виправдання є рада: лишити в першій лінії менше (трьох змагунів нападу й оперувати хвилями, чи рошадами. Щодо „совганки на грищі", то ми не допускали, що в Філядельфії на виїзд змагуни беруть тільки черевики з корками, залишаючи вдома черевики з ґумовими підошвами (а що, як на площі лід?..). А „невикористані нагоди"?. Нагоди використовує тільки справжній напасник, який постійно перебуває в русі - боротьбі: хто пасивно стоїть і жде нагоди, той ніколи не використає її, бо він ні фізично, ні духово не приготований до неї.

Шкода, що „Тризуб" не лишився в Клівленді ще 24 години. Тоді, на змаганнях юньйорів „Львова", побачив би був, як малий Дубик ішов з м'ячем через половину грища, не дав себе відкинути ні двом атлетичним суперникам ні воротареві — і заїхав з м'ячем у ворота. А втім, усі три ґолі, які дістав „Тризуб", зробили вихованці місцевих клюбів: два з них сервував, як італійську піццу, Віто Колонна, а одного докинув, як український пиріг Роман Росул, вихованець „Львова", під цю пору в рядах „Інтер - Італії".

Цим ми — віримо, що з успіхом — фактами доказали нашим філядельфійським друзям, де шукати підкріплень і справжніх напасників: у власному дорості — а не на коштовних футбольних торговищах! Але треба над доростом направду працювати.

Найбільший щ о д енник стейту Огайо „Клівленд Плейн Дійлер", в числі з 30-го квітня, пише про „велику перемогу доросту „Львова" (офіційно: „Юкрейніен Амерікенс") 3:0 над чемпіоном Мічиґену — „Лівонією". Про суверенність, з якою українці панували над грою й суперником, свідчить факт, що рецензенти американських газет подають вислід як „шат-авт" (3:0) — вони, мабуть, залишили гру в останніх хвилинах, коли Детройт почесним ґолем змінив вислід на 3:1.

Згадана преса пише, що цим нюйоркська дружина „Львова" дійшла найдалі з усіх в дотеперішній історії „Ліґи Лейк Ірі" й опинилася в загально - американських чвертьфіналах (в першій шістнадцятці на кількасот, чи й тисячку дружин ЗСА). Від себе додамо, що це є теж найдальший „кидьок" будь - якої з дружин „Львова" в посяганні по всеамериканські почесті.

„Львів" вів і тренував дотепер інж. Андрій Шепарович; тепер він пішов монтувати дорослу дружину, а провід юньйорів „А" перебрав воротар дорослої дружини — Ігор Жиґа. З командного складу: І. Коломиець, Вол. Жиґа — Ю. Семанюк — М. Губач, Р. Губач — Ол. Росул — Г. Барт, Д. Горас — Рос. Чухрай — Вол. Дубик — Т. Гурко — було б кривдою для інших когось вирізняти. Усе ж треба віднотувати, що ґолі для переможців здобули В. Дубик, Т. Гурко й Ол. Росул, при чому останньо названий грає ролю організатора й духового провідника гри.

О. Гайський

Відбулися Річні Загальні Збори Т-ва Прихильників УНР в Нюарку-Ірвінґтоні

1-го квітня 1973 р. в Українському Народному Домі Ірвінґтону, Н.Дж., відбулися загальні річні збори Т-ва Прихильників Української Народної Республіки в Нюарку-Ірвінґтоні, Н.Дж. Збори відкрив голова Т-ва К. Степовий, представивши присутнім голову Президії 7-ої Сесії Української Національної Ради, що відбулася в Лондоні, Англія, в днях 16-18 грудня 1972 р. ред. І. Кедрина-Рудницького та голову Головної Управи Об'єднання Прихильників УНР інж. І. Шабельського.

По вшануванні пам'яти померлих членів Т-ва, голова запропонував вибрати Президію зборів. До її складу обрано: голова — мґр Сенежак, заступник голови — В. Бистрицький, секретар І. Каневський. Запрошено за президіяльний стіл і ред. І. Кедрина-Рудницького.

Зачитавши привітального листа президента Української Народної Республіки в екзилі Миколи Лівицького про успішне переведення зборів та листа голови Контрольної комісії В. Кузика про сконтрольовання Т-ва, головуючий зачитав порядок переведення загальних зборів. Це одобрено. Звіт з праці останніх трьох років склав голова Т-ва К. Степовий, а пізніше і скарбник Т-ва В. Бистрицький.

Зі звіту виходило, що окрім фінансів, які Т-во зібрало в сумі 1,824 дол. та з яких було переказано на потреби ДЦ УНР 1481 дол., Т-во влаштовувало та брало участь у різних імпрезах, академіях, концертах, прийняттях тощо. Товариство кожного року відзначало академією пам'ять Головного Отамана Симона Петлюри, брало участь у відзначенні: свят 22 січня, Базару тощо; у 1971 р. за ініціятивою Т-ва, спільно з усіма організаціями Нюарку-Ірвінґтону в залі місцевої середньої школи вшановано академією пам'ять С. Петлюри в 45-ту річницю та Героїв Базару в 50-ту річницю їхньої трагічної смерти. Доповідь на цій академії виголосив ред. І. Кедрин-Рудницький. Частина доходу з цієї академії в сумі 121 дол. переказано до Парижу на Бібліотеку ім. С. Петлюри.

У 1972 р. Т-во влаштувало академію, присвячену Олені Телізі в 30-ту річницю її мученицької смерти, крім того брало участь у посвяченні прапору УПА, бенкету 1-ої Української Дивізії УНА і т.п. Маючи при своїй організації жіночий ансамбль „Горлиця" уже більше, як 7 років, Т-во дало ряд концертів, а саме: на зустрічі членів Т-ва з громадянством у Бавнд Бруку, Н.Дж., на Одумівській оселі „Київ" у стейті Ню Йорк. У 1971 р. Ансамбль виступав у залі церкви св. Тройці в Ірвінґтоні. В тому ж році Ансамбль виступав на зустрічі, яку Т-во зробило з нагоди приїзду до нашої місцевости президента УНР М. Лівицького. У 1973 р. Т-во дало Різдвяний концерт в Осередку Української Православної Церкви в Бавнд Бруку. Прихід з нього визначено на покриття боргу за землю, закуплену Консисторією. Дало Різдвяний концерт в УНДомі в Ірвінґтоні, щоб придбати кошти на побудову нової української православної церкви св. Вознесіння в Мейплвуді, Н.Дж. та ін. Цей ансамбль складається виключно з жінок та дівчат одумівок. Виступає, не побираючи жадних винагород чи будь-яких оплат, включно із мистецьким керівником-диригентом Василем Пташинським та адміністратором ансамблю К. Степовим. Їм всім належиться признання і подяка.

Голова президії 7-ої Сесії УНРади ред. І. Кедрин-Рудницький поінформував про перебіг Сесії, її позитивні й неґативні сторони та, як учасник Сесії, насвітлив дійсний її стан, спростувавши невірні закиди, які поширюються між тими, які хотіли б більше бачити злі сторінки Сесії, ніж добрі. Також підкреслив, яку велику ролю на Сесії відіграв громадський сектор, обраний самими платниками національного датку 22-го січня, таємним голосуванням по багатьох країнах нашої землі. На запити після доповіді відповідали голова Т-ва і голова Гол. Управи Об'єднання Прихильників УНР інж. І. Шабельський.

На листовне прохання голови Контрольної комісії (останній був перешкоджений, на збори не з'явився, а протокол перевірки прочитав голова Президії зборів) В. Кузика, який ствердив правильність ведення касової книги і добре налагоджену роботу, поставив пропозицію на уділення абсолюторії уступаючій Управі. Пропозицію прийнято одноголосно.

Переходячи до виборів Управи Т-ва на наступні два роки, голова Т-ва К. Степовий зазначив, що хоча до цього часу завжди вибиралося до Управи сім осіб, але через те, що тепер цих сім осіб скликати на засідання дуже тяжко, бо як правило більшість з них не з'являється, вважав склад Управи зменшити до трьох осіб: голови, секретаря та скарбника, доручивши останньому теж функцію заступника голови. Пропозицію прийнято. І так вибрано Управу в складі: голова — К. Степовий, секретар — І. Каневський, скарбник і заст. голови — В. Бистрицький. Контроля і перевірка Т-ва, на прохання голови, залишається під засягом Головної Управи Об'єднання Прихильників УНР в ЗСА.

К. Степовий

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНДРІЙ ЯРЕМКО, член УНС Відд. 402 ім. Т. Шевченка в Торонто, Онт., Канада, помер 5 листопада 1972 р. на 42 р. ж. Нар. в Небєщанах на Лемківщині і став членом УНСоюзу 1970 р. Полишив у смутку дружину Генрику, та дітей: Тересу, Богдана, Віктора, Яніну. Похорон відбувся 9 листопада 1972 р. на цвинтарі Мт. Гопе в Торонті, Онтаріо, Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Я. Бурій, секр.

ЛІДІЯ ГУНІЯ, членка УНСоюзу Відд. 125 С-ва Благовіщення в Чикаґо, Ілл., померла 8 грудня 1972 р. на 73 р. ж. Стала членкою УНСоюзу в 1954 р. Полишила в смутку мужа Дмитра. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд в Рівер Ґров, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Ст. Касіян, секр.

ВАСИЛЬ ГРИЧКА, член УНС Відд. 354 Т-ва Згода в Омага, Небраска, помер 20 грудня 1972 р. на 50 р. ж. Нар. в Нарідвірний, пов. Станиславів, Україна і став членом УНС в 1952 р. та був касиром 354 Відділу. Полишив у смутку дружину Вальбурґу сина Йосифа, 2 внуків. Похорон відбувся 23 грудня м. р. на цвинтарі Пресв. Діви Марії в Омага, Небраска.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Ващишин, секр.

ПАВЛИНА КОРДЕК, членка УНС Відд. 383 Б-ва св. апп. Петра і Павла в Бриджпорт, Па., померла 25 грудня 1972 р. на 48 р. ж. Нар. в Бриджпорт, Па. і стала членкою УНС в 1942 р. Полишила в смутку мужа Йосифа, дочку, 2 синів, маму, брата, 2 сестри. Похорон відбувся 28-го грудня 1972 р. на укр. кат. цвинтарі в Upper Merrion Township.
Вічна Їй Пам'ять!
И. Хома, секр.

ОЛЬГА ПАРТИКЕВИЧ, членка УНС Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чикаґо, Ілл., померла 9 жовтня 1972 р. на 77 р. ж. Нар. в Калуші, Україна і стала членкою УНС в 1959 р. Полишила в смутку дочку Надію, сина Вячеслава, внуків, сестру. Похорон відбувся 11 жовтня 1972 р. на цвинтарі св. Сави в Libertyville, Ill.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Семків, секр.

МИХАЙЛО ПАСІКА — член УНС Відд. 43 ім. Т. Шевченка в Гіллсайд, Н. Дж., помер 26 листопада 1972 р. на 67 р. ж. Нар. в Львові, Україна і став членом УНС в 1949 р. Полишив у смутку доньку Надію, зятя і внука. Похорон відбувся 29 листопада м. р. на цвинтарі Голливуд в Юніон, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Ливаник, секр.

МАРІЯ ОРШЕЛЬСЬКА, членка УНС Відд. 251 Т-ва Зап. Січ в Клівленд, Огайо, померла 23 листопада 1972 р. на 70 р. ж. Стала членкою УНС в 1951 р. Полишила в смутку доньку Аллу та родину. Похорон відбувся 27-го листопада 1972 р. на цвинтарі Brookyln Hts, Cleveland, Ohio.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

СОФІЯ ДЕРЕЖИЦЬКА, членка УНС Відд. 277 Б-ва св. І. Хрестителя в Гартфорді, Конн., померла 12-го грудня 1972 р. на 65 р. ж. Нар. в с. Переволока в Україні і стала членкою УНС 1951 р. Полишила в смутку 2 доньки, Марію і Катерину та 7 внуків. Похорон відбувся 15 грудня м. р. на цвинтарі в Гластонбері, Конн.
Вічна Їй Пам'ять!
Т. Мельник, секр.

НАТАЛІЯ МАРІЯ ФЕРЕНЦ, членка УНС Відділ 379 св. Юрія в Чикаґо, Ілл., померла 15 грудня м. р. на 1 р. ж. Стала членкою УНС 1972 р. Полишила в смутку батьків Марту та Джеймса, сестри: Христю і Адріяну. Похорон відбувся 18 грудня 1972 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Leyden Township, Ill.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Семків, секр.

АНДРІЙ ВОДНАРЧУК, член УНС Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чикаґо, Ілл., помер 15-го грудня 1972 р. на 81 р. ж. Нар. в с. Вільче Золоте, Україна і став членом УНС в 1937 р. Полишив у смутку дружину Параскевію, дітей, внуків, сестер та родину. Похорон відбувся 18-го грудня 1972 р. на цвинтарі Резорекшен в Justice, Ill.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Семків, секр.

ОСИП КОЛАЦ, член УНСоюзу Відд. 20 Т-ва Згода в Гемтремк, Міч., помер 23 грудня 1972 р. на 68 р. ж. Нар. в в Єзуполі, Україна і став членом УНС в 1922 р. Полишив у смутку дружину Марію. Похорон відбувся 27-го грудня м. р. на цвинтарі St. Hedwig, Dearborn Heights.
Вічна Йому Пам'ять!
Р. Куропась, секр.

ІВАН ГЕЛЕТИН, член УНСоюзу Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., помер 26 листопада 1972 р. на 81 р. ж. Нар. в с. Камінці Лісній, пов. Рава Руська і став членом УНС в 1933 р. Полишив у смутку сина д-ра М. Івана, дочки Ольгу і Іванну, брата і сестру. Похорон відбувся 29 листопада м. р. на цвинтарі Кальварія в Ню Йорку, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

МИХАЙЛО БОБЕНКО, член УНС Відд. 124 Б-ва св. Миколая в Armrod, Pa., помер 15-го січня 1973 р. на 80 р. ж. Став членом УНС в 1929 р. Полишив у смутку доньок: Марію, Катерину, Анну, Софію, синів Івана і Чарла. Похорон відбувся 19 січня ц. р. на цвинтарі св. Івана в Норгемптоні, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
А. Валла, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6935. Козенку готов усе виявити, коби його не вбили

FEARFUL OF THE ANGRY URURUS, KOZENKU HAS TOLD WHERE HE HID THE WEAPON HE USED TO PARALYZE TARZAN...
I BROUGHT IT TO AFRICA TO CAPTURE ANIMALS ALIVE— AND UNHARMED...
A USEFUL WEAPON, KOZENKU— FOR A SLY COWARD WHO HOPED TO CAPTURE ME... ALIVE! WHAT PLANS DID YOU, AND THE MEN MY URURU FRIENDS KILLED HAVE—FOR ME, KOZENKU?
KEEP THESE SAVAGES AWAY FROM ME, TARZAN... AND I'LL TELL YOU EVERYTHING YOU WANT TO KNOW!

У страху перед гнівними уруцями Козенку сказав, де він заховав зброю, якої вжив, щоб спаралізувати Тарзана...

Я привіз це до Африки, щоб схоплювати звірят — живими і непошкодженими...

Корисна зброя, Козенку, для підступного боягуза, який сподівався схопити мене — живим! Які пляни мали ти і люди, що їх вбили мої уруські приятелі, щодо мене?!

Тримай тих дикунів здалека від мене, Тарзане, а я розкажу тобі все, що хочеш знати!